

Spreekrechtverklaring slachtoffer 3781245

Zaterdagochtend 8 augustus 2020.

Een feestdag.

Een trouwdag.

Tenminste, dat was toen nog de bedoeling.

Het was gezellig druk thuis.

De muziek stond aan, er werd gekookt en de tuin werd versierd.

Rond 3 uur stond alles klaar, klaar voor de avond, klaar voor het feestje.

Ik had dus nog even een paar uurtjes om te gaan relaxen met mijn vrienden bij het Nieuwe Meer.

De sfeer was super goed. Het was bloedheet en ongelooflijk druk .

Met mijn vrienden stond ik aan het water, aan de rand van de steiger.

Praten, dansen, zingen. Een gezellige zomerdag met vrienden.

Totdat er ineens twee jongens op ons af kwamen gelopen.

Eén van deze jongens had een vuurwapen en dreigde te gaan schieten.

Hij richtte het wapen op ons.

Ik hoorde een knal. Hij had gewoon echt geschoten!

Langs ons heen.

Serieus?

Het was zo ontzettend druk.

Op, langs en in het water waren veel mensen.

En overal spelende kinderen. Peuters, kleuters, moeders met baby's in hun armen.

Hoe dan? Dit verzin je niet.

Ik zag dat Bas de situatie wilde sussen.

Ik hoorde dat hij rustig op de schutter insprak.

Maar deze was voor geen enkele rede vatbaar. Hij bleef maar onzin uitkramen.

En toen twee harde knallen.

Bas was neergeschoten en zakte in elkaar.

Ik kwam in een slow motion modus terecht. Ik was daar, maar toch ook niet.

Alsof ik naar mijzelf keek met wegvagende geluiden op de achtergrond.

Wat ik toen heb gezien vergeet ik nooit meer.

Ik wil en kan dat nu niet vertellen.

Dit is zo heftig en pijnlijk dat ik het tot op de dag van vandaag nog niet onder woorden kan brengen.

Na het schieten had ik verwacht dat hij zou vluchten.

Maar in plaats daarvan liep hij naar een andere vriend toe, hij wilde zijn horloge.

Hij pakte het horloge en rende weg.

Maar ook toen was het nog niet genoeg.

De schutter draaide zich tijdens zijn vlucht om en richtte het vuurwapen op mij en mijn vriend.

Dit is mijn einde.

Ik was ervan overtuigd dat wij ook gewond, of erger nog, vermoord zouden worden.

Had ik het schot niet gehoord? Waarom voelde ik de pijn niet?

Voelde ik bloed langs mijn lichaam lopen? Wat is er gebeurt?

Ik ben in mijn leven nog nooit zo bang geweest.

Maar het wapen ging niet af en hij vluchtte.

Ik herpakte mijzelf. Hoe weet ik niet.

Maar ik moest naar Bas toe.

Ondertussen belde ik 112.

Ik heb Bas, samen met vrienden, in de stabiele zijligging gelegd.

En ik heb Bas zijn enkel gepakt om te voelen of ik nog een hartslag voelde.

Niets.

Ik had het niet meer.

Het leek echt uren te duren voordat de hulpdiensten er waren.

We raakten steeds meer in paniek.

Nadat de hulpdiensten waren aangekomen en het overnamen ging ik out.

Ik wist het echt niet meer.

Ik wilde alleen nog maar naar huis.

Ik heb mijn moeder gebeld en heb staan schreeuwen om hulp.

Dit is voor mij het punt geweest waarop ik voelde dat ik mijzelf echt kwijt raakte en waar de hel begon.

Het ergste van alles is het schuldgevoel.

Schuldgevoel naar Bas toe.

Een gevoel dat ik kan omschrijven met de woorden:

Had ik maar.... én wat had ik nog kunnen doen?

Het blijft maar in mijn hoofd malen.

Ik heb vanaf die dag geen rust meer in mijn hoofd.

Er is geen dag voorbij gegaan zonder dat ik hier meerdere keren aan denk.

Ik sta echt altijd aan.

Waarom moest dit gebeuren?

Omdat *hij* iets van een ander moest en wilde hebben.

Omdat *hij* dat in zijn leven nooit zelf zal kunnen kopen.

Dit kon het toch niet waard zijn!

Moest Bas hiervoor uit het leven worden geschoten?

Moest hiervoor het risico worden genomen dat bijvoorbeeld een rondspelend kind zou worden geraakt?

Moest hiervoor het wapen op mijn vriend en mij worden gericht?

Voor een sneu horloge?

Ik kreeg onder andere last van paniekaanvallen, slapeloosheid, concentratieproblemen en lichamelijke klachten.

Mijn leven is niet meer te vergelijken met dat van vóór 8 augustus.

Alles waar ik altijd van droomde en waar ik zo hard voor werkte leek weg te zijn gevallen.

Mijn stage op Schiphol, die in augustus zou beginnen, moest worden uitgesteld.

Mijn examens kon ik niet maken.

Alles liep en loopt anders dan gepland.

Van onbezorgde tiener werd ik ineens patiënt. Kreeg ik therapie en begeleiding.

Daar ben ik nu heel dankbaar voor.

Hierdoor lukte het mij, 3 maanden later dan de bedoeling was, bij KLM met mijn stage te beginnen.

En ben ik, 6 maanden later dan de bedoeling was, mijn examens van toen aan het inhalen.

Ik baal omdat ik allang mijn diploma had kunnen hebben.

Hierdoor ben ik zelfs een baan bij KLM misgelopen.

Zelfs een bijbaantje was in die periode onmogelijk.

Simpele dingen zoals naar de supermarkt gaan was al een drama.

Het geluid van hakken op de plavuizen, de piepjes van de kassa, het rollen van

de wietjes. Prikkel die ik ontweek en niet aankon.

Maar bijvoorbeeld ook mijn verjaardag. Deze heb ik dit jaar niet gevierd. Ik kon het gewoon niet.

Ik durf van mezelf best te zeggen dat ik een superlieve, sociale en leuke gozer was.

Voor iedereen om mij heen. Ik hou van mensen.

Ik ben energiek, behulpzaam, gezellig en hou van lachen.

Ik hield echt vreselijk veel van het leven en genoot echt elke dag.

Mijn leven was gewoon een dikke 10 plus.

Ik heb een te gekke en lieve familie.

Kom uit een stabiel gezin.

We hebben geen zorgen, komen niets te kort, gewoon geen gekkigheid.

Mijn vrienden zijn geweldig.

Normale jongens uit stabiele gezinnen.

Jongens met eigen bedrijven, studierend of werkend.

Die niets te kort komen en ervan houden om leuke dingen te doen.

Geen politiestysteem vullende gasten.

U ziet ze hier niet veel.

Maar ook wij bestaan.

Ik reisde de hele wereld rond en had net een half jaar stage gelopen op Aruba.

Een groot blij ei zeg maar.

Maar nu voel ik mij echt vaak verrot.

Ik wil zoveel doen.

Maar ik kan soms niet eens mijn bed uitkomen omdat ik 's nachts niet heb geslapen.

Als ik dan mijzelf uit bed heb weten te trekken ben ik kapot en zweef ik door de dag heen.

Voel mij dan leeg en verdrietig.

Het ergste is eigenlijk dat zoveel meer mensen ongevraagd slachtoffer zijn geworden van deze situatie.

Zoveel mensen om mij heen die hierdoor zijn geraakt.

Terwijl zij juist zoveel doen en er altijd voor mij zijn.

Mijn zusje die doodsangsten uitstond, is bang om mij te verliezen.

Een zus die haar eigen huis had en weer thuis kwam slapen.

Ik zie mijn vader, mijn topper en rots in de branding, die altijd ons gezin draagt, soms kapot gaan uit onmacht.

Mijn lieve moeder, mijn alles.

Die er dag en nacht voor mij is en klaarstaat.

Opa's, oma's, tantes, ooms, vrienden.... noem maar op.

Ze zijn er allemaal voor mij. En daar ben ik blij mee en dankbaar voor.

Maar toch moet ik alleen uit deze bizar donkere zoektocht naar mijzelf komen.

Ik was een jongen met een prachtig mooi leven en met grootse
toekomstdromen.

Nu ben ik een jongen die zichzelf afvraagt:

Wie ben ik nu?

Waar sta ik nu?

En waar ga ik heen?

Niets en niemand voelt mij echt.

Het is donker en voelt koud.

Ik moet verder.

Ik wil verder.

Ik ga verder.

Dit vergeten? Nooit.

Ik accepteer.

Ik geef niet op.

Alles.

Alles is voor Bassie.